

Nova Caledònia sí, Catalunya no

written by Pau Miserachs | 6 de juliol de 2021

França, estat centralista com el que més, va permetre que se celebrés un referèndum d'autodeterminació a Nova Caledònia. Fent una política realista, el govern francès va entendre que hi ha drets reconeguts als pobles que no estan escrits a la Constitució de la República, cosa que no passa a Espanya.

Com diu Alfred de Zayas, Catedràtic de Dret Internacional a Ginebra i relator de les Nacions Unides, el dret d'autodeterminació és un dret jurídic fonamental de rang jeràrquic superior reconegut pel Tractat fundacional de les Nacions Unides de 1945 i que s'imposa a qualsevol disposició nacional o internacional contrària (BOE 275, de 16 de novembre de 1990).

A Espanya no ha estat així perquè no es respecten els Pactes de Drets civils i polítics de Nova York de 1966 ni els de Drets Econòmics, Socials i Culturals, també fets a Nova York a la mateixa data, ratificats per Espanya el 1977 (BOE 103, de 30 d'abril de 1977).

Aquests Pactes reconeguts per l'Estat espanyol abans de fer la Constitució de 1978 que la condicionen, estableixen el dret d'autodeterminació per a tots els pobles sense exclusions i l'obligació dels estats de facilitar-ne l'exercici amb plena llibertat.

De cap manera doncs, es pot considerar, llevat que sigui de mala fe, que la Constitució prohibeix l'autodeterminació de Catalunya i que el dret internacional fa inaplicable el delictes de sedició i el de desobediència previst al Codi Penal pels fets de l'1-0 de 2017.

De Zayas, en el seu informe de 2014 i estudis posteriors,

afirma que “la criminalització de l'exercici dels drets humans, inclòs el dret a la pròpia identitat i a la lliure determinació, és contrària a l'obligació dels estats d'observar els tractats i convencions vigents”. “Les excepcions han de considerar-se anacronismes en el segle XXI”. El govern espanyol també menteix quan diu que la independència és cosa del passat i s'ha de passar pàgina.

Tots els pobles, sense excepcions, són titulars del dret d'autodeterminació, tot i que no existeix una definició de poble en l'àmbit internacional. Però sí que es reconeix en un grup assentat en un territori la identitat, la tradició històrica, la unitat lingüística, l'homogeneïtat cultural, la vida en comú, la consciència de ser poble i la voluntat de ser reconegut com a tal.

El dret internacional fa inadmissible qualsevol limitació arbitrària al dret d'autodeterminació i a més seria contrària a les regles establertes en els articles 31 i 32 de la Convenció de Viena del 23 de maig de 1969 sobre el Dret dels Tractats (BOE 142 del 13 de juny de 1980), de la mateixa manera que no és admès d'invocar contra aquest dret el principi d'unitat territorial que Espanya ha inclòs a la Constitució de 1978.

Espanya està obligada internacionalment a complir amb el dret d'autodeterminació, sense oposar cap reserva ni negar-lo, perquè els tractats ratificats per Espanya formen part del dret intern, segons estableix l'article 96.1 de la Constitució de 1978. És a dir que l'autodeterminació està plenament integrada en el dret espanyol.

Menteixen el president Sánchez i els seus ministres quan neguen l'existència d'aquest dret en la llei espanyola i la seva aplicació a Catalunya, i no diguem la incultura i desconeixement legal que demostren els dirigents del PP, VOX i C's malparlant del dret de Catalunya a l'autodeterminació.

Espanya per tant s'ha d'abstenir de seguir obstruint el dret de Catalunya a l'autodeterminació en forma pacífica i democràtica, a més de deixar d'obrir procediments criminals contra els independentistes, i són inadmissibles les espirals repressives actuals.